

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Galer Valeriu în numele părții vătămate Bădărău Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2017 și a sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 03 octombrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

Juratov Timur Xxxxx, născut la xxxxx, domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx,

Mînzul Victor Xxxxx, născut la xxxxx, domiciliat or. Xxxxx str. Xxxxx

și

Antoniuc Mihail Xxxxx, născut la xxxxx, domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 25.11.2016-03.10.2017
2. *instanța de apel*: 01.11.2017-20.12.2017
3. *instanța de recurs*: 26.02.2018 - 28.03.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 03 octombrie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, Mînzul Victor Xxxxx și Juratov Timur Xxxxx, la câte 3 ani 4 luni închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, le-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, pe o perioadă de probațiune de 3 ani pentru fiecare, dispunând neexecutarea pedepselor aplicate, dacă în această perioadă de probațiune nu vor săvârși noi infracțiuni și prin comportare exemplară și muncă cinstită vor îndreptăți încrederea ce li s-a acordat.

La fel, prin aceeași sentință, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, a fost recunoscut vinovat și condamnat în

baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, Antoniu Mihail Xxxxx, la 2 ani 6 luni închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, pe o perioadă de probațiune de 3 ani, dispunând neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în această perioadă de probațiune nu va săvârși noi infracțiuni și prin comportare exemplară și muncă cinstită va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Mînzul Victor și Juratov Timur, în perioada de la sfârșitul lunii decembrie 2015 și până în luna martie 2016 pe timp de noapte, având înțelegere prealabilă cu Dușceac Nicolae, care activa în calitate de întreprinzător și deținea un depozit pentru colectarea fierului uzat pe str. Independenței 57 din or. Rîșcani și cu Antoniu Mihail cu care munceau împreună, fiind angajați de către Dușceac Nicolae, în mai multe rânduri intenționat, în scopul comiterii sustragerii pe ascuns a bunurilor altor persoane, descuind cu o cheie pregătită din timp de către Dușceac Nicolae, lacătul ușii de intrare a depozitului de pe str. Independenței 57 A, ce era arendat de SRL „Casa Viitorului”, au pătruns înăuntru, de unde au sustras 18.400 kg de semințe de floarea soarelui cu prețul de 8 lei pentru un kilogram, în sumă de 147.200 lei; 9.840 kg de grâu, cu prețul de 3 lei pentru un kilogram, în sumă de 29.520 lei; 7.280 kg de porumb, cu prețul de 3 lei pentru un kilogram, în suma de 21.840 lei, semințe care cu ajutorul unui cărucior le transportau în depozitul particular al lui Dușceac Nicolae și pe care ulterior le-au realizat altor persoane.

Astfel, Mînzul V. și Juratov T. în rezultatul acțiunilor sale infracționale, caracterizate prin pătrunderea și sustragerea bunurilor din depozitul menționat mai sus, au cauzat un prejudiciu material SRL „Casa Viitorului” în valoare totală de 198.560 lei.

Antoniu Mihail, în perioada de la sfârșitul lunii decembrie 2015 și până în luna martie 2016 pe timp de noapte, având înțelegere prealabilă cu Dușceac Nicolae, care activa în calitate de întreprinzător și deținea un depozit pentru colectarea fierului uzat pe str. Independenței 57 din or. Rîșcani, Juratov Timur și Antoniu Mihail cu care muncea împreună, angajați de către Dușceac Nicolae, în mai multe rânduri intenționat, în scopul comiterii sustragerii pe ascuns a bunurilor altor persoane, descuind cu o cheie pregătită din timp de către Dușceac Nicolae, lacătul ușii de la intrarea depozitului de pe str. Independenței 57 A, ce era arendat de SRL „Casa Viitorului”, au pătruns înăuntru, de unde au sustras 3.240 kg de semințe de floarea soarelui, cu prețul de 8 lei pentru un kilogram, în sumă de 25.920 lei, semințe pe care cu ajutorul unui cărucior le-au transportat în depozitul particular al lui Dușceac Nicolae, iar a doua zi le-au realizat în or. Glodeni.

În seara următoare, Antoniu M., împreună cu Juratov T., Mînzul V. la propunerea lui Dușceac N. în circumstanțe analogice, din nou, în mod intenționat,

în scopul comiterii sustragerii pe ascuns a bunurilor altor persoane, descuind cu o cheie pregătită din timp de către Dușceac Nicolae, lacătul ușii de la intrarea în depozitul de pe str. Independenței, 57A, ce era arendat de SRL „Casa Viitorului”, au pătruns înăuntru, de unde au sustras 5.450 kg de grâu, cu prețul de 3 lei pentru un kilogram, în sumă de 16.350 lei, semințe pe care cu ajutorul unui cărucior le-au transportat în depozitul particular al lui Dușceac N., iar a doua zi le-au realizat la moara SRL „Aestivum Prim” din or. Rîșcani.

Astfel, Antoniu M., în rezultatul acțiunilor sale infracționale, caracterizate prin pătrunderea și sustragerea bunurilor din depozitul indicat mai sus a cauzat prejudiciu SRL „Casa Viitorului”, în valoare totală de 42.270 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* faptele inculpaților, Mînzul V. și Juratov T., în baza art. 186 alin. (4) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții mari*, iar faptele inculpatului, Antoniu M., în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Galer Valeriu, în numele părții vătămate, Bădărău Constantin, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie pedepsiți mai aspru, adică fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului a invocat:

- că prima instanță, nu a luat în considerație la aplicarea pedepsei faptul că infracțiunea a fost săvârșită de un grup de infractori organizat, care au activat mai mult timp, sustrăgând toată roadă strânsă de către partea vătămată și pe care au lăsat-o fără venit, pe anul curent, neavând cu ce ara și semăna pământul în anul următor. Ulterior, fiind nevoit să ia credit pentru a continua activitatea sa de agricultor;

- prima instanță a reținut circumstanțele prevăzute de art. 76 Cod penal, însă nu a luat în considerație, că inculpații de nenumărate ori au sustras bunurile străine și nu a fost recuperat prejudiciul părții vătămate, nu și-a cerut cel puțin scuze.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a considerat, că pedeapsa aplicată inculpaților este echitabilă în raport cu faptele comise și în strictă corespundere atât cu normele penale, cât și cele procesual penale.

Instanța de apel a respins argumentele apelantului privind necesitatea aplicării unei pedepse mai aspre, cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, ca neîntemeiate și lipsite de temei legal, cu atât mai mult o pedeapsă reală a închisorii nu a fost solicitată de partea vătămată și avocatul acesteia, nici în prima instanță.

Reieșind din sentință, instanța de apel a reținut, că examinarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, care este reglementată

de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, beneficiind de reducerile pedepsei, în conformitate cu alin. (8) al aceleiași norme, fiind stabilite la caz conform art. 76 Cod penal, ca circumstanțe atenuante – recunoașterea vinei și căința sinceră a inculpaților.

În opinia instanței de apel, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61, 75 Cod penal, respectiv corect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, deoarece personalitatea inculpaților creează o situație de încredere în fața instanței, că aceștia pot fi corecțai fără a executa real pedeapsa sub formă de închisoare, prevăzută de legea penală și în stare de libertate, acordând posibilitate reală părții vătămate de a recupera dauna suportată.

Analizând împrejurările cauzei în ansamblu, instanța de apel a conchis păstrarea pedepselor numite inculpaților, ce corespunde art. 61 Cod penal, ce vor atinge scopul corectării și nu o răzbunare pentru cel ce o execută, or în caz contrar pedeapsa va deveni o osândă și nu-și va realiza scopul principal de educare a celor vinovați.

Astfel, instanța de apel nu a admis argumentele invocate, deoarece acestea vin în contradicție cu circumstanțele cauzei, iar prima instanță nu a comis eroare de fapt și de drept la individualizarea și stabilirea pedepselor inculpaților.

Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiată solicitarea părții vătămate privind admiterea acțiunii, deoarece din materialele cauzei se stabilește doar recunoaștere părții vătămate SRL „Casa Viitorului”, în calitatea ei de parte civilă pe suma de 490.000 lei, însă o atare acțiune civilă după cum este reglementat în art. 221 Cod de procedură penală de către partea civilă nu a fost înaintată. Instanța de judecată a constatat existența prejudiciului cauzat părții vătămate SRL „Casa Viitorului”, care și poate fi încasat la pronunțarea hotărârii de condamnare, respectiv ținând cont de circumstanțele cauzei, prima instanță, corect a lăsat această problemă pentru soluționare în instanța civilă, deoarece nu este clar care sunt pretențiile față de inculpații Mînză V., Antoniu M. și Juratov T. Partea vătămată a fost recunoscută drept parte civilă pe suma de 490.000 lei, încă la data de 04.03.2016, în această cauză fiind puse sub învinuire patru persoane, după care în privința unuia, cauza a fost disjunsă în procedură separată, pe când prejudiciul cauzat urmează a fi reparat reieșind din gradul de vinovăție a inculpaților, cu atât mai mult potrivit materialelor cauzei penale o parte din prejudiciu cauzat în mărime de 20.000 lei a fost restituit de către Juratov T. Pretențiile materiale față de Mînză V., Antoniu M. și Juratov T. nu au fost expuse de SRL „Casa Viitorului” nu numai prin înaintarea unei acțiuni civile, dar nici în conținutul apelului depus pentru ce instanța de apel, consideră corectă soluția privind lăsarea pretențiilor materiale pentru soluționare în ordine civilă.

6. Hotărârile judecătorești, sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul, Galer Valeriu, în numele părții vătămate, Bădărău Constantin, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie pedepsiți mai aspru, adică să le fie exclusă aplicării în privința acestora a prevederilor art. 90 Cod penal.

În susținerea poziției sale, avocatul Galer V., invocă argumente identice cu cele din apel, subsidiar indicând că nu este de acord ca în privința lui Dușceac N., dosarul să se precaute aparte, ținând cont de faptul că au săvârșit infracțiunea împreună în mod organizat, urmând a fi încasate sumele de bani indicate ca prejudiciu material și moral.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Sanduleac Diana, în numele inculpatului, Juratov T., a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, prin care solicită respingerea acestuia, ca fiind neîntemeiat, deoarece ultimul a achitat prejudiciul de 25.000 lei, urmând să mai achite suma de 66.186 lei, iar la stabilirea pedepsei instanțele de fond au luat în considerație faptul că acesta s-a căit sincer, cerându-și scuze de la partea vătămată, la locul de trai și muncă se caracterizează pozitiv, are la întreținere doi copii minori, anterior nu a fost judecat, a restituit o parte din prejudiciul cauzat, respectiv scopul legii penale va fi atins și fără aplicarea unei pedepse privative de libertate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427.

Așadar, în prezenta speță, reieșind din recursul declarat se atestă, că autorul acestuia la temeiurile de drept pentru declararea recursului ordinar nu a făcut referire la careva caz de casare din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă din conținut rezultă că nu este de acord ca în privința inculpaților să fie aplicate prevederile art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, considerând că acestora urmează să le fie aplicată pedeapsă cu executare reală cu închisoare, deoarece infracțiunile au fost săvârșite de un grup organizat, astfel Colegiul desprinde semnalarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Totodată, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de inculpați, invocând dezacordul cu faptul că instanțele de fond nu au luat în considerație comportamentul inculpaților față de partea vătămată și nerestituirea prejudiciul material, ce în opinia autorului recursului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a executării pedepsei cu

închisoare inculpaților, Mînzul V., Juratov T. și Antoniu M., conform art. 90 Cod penal.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea temeiul pentru recurs semnalat, în prezenta speță, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat, în privința acestuia, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal.

Opozant celor invocate de recurent, la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepselor în privința inculpaților, aplicându-le dispozițiile art. 90 Cod penal, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 186 alin. (4) Cod penal, în baza căruia inculpații, Mînzul V. și Juratov T., au fost condamnați, prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 10 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca una gravă, potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, iar infracțiunea pentru care a fost condamnat inculpatul, Antoniu M., adică cea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, clasificându-se conform art. 16 alin. (3) Cod penal, ca infracțiune mai puțin gravă.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă*, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă, că inculpații, Mînzul V. și Juratov T., au fost condamnați în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, la câte 3 ani 4 luni închisoare, iar inculpatul Antoniu M., în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la 2 ani 6 luni închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celor vinovați, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovaților. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea quantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza suspusă judecării, instanțele de fond au conchis, că inculpaților urmează a le fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal și a le suspenda condiționat executarea pedepselor cu închisoare, menționate mai sus, pe o perioadă de probațiune de 3 ani, pentru fiecare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunilor prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că sunt stabilite pedepse cu închisoare pentru infracțiuni săvârșite din intenție ce nu depășesc 5 ani, și nu sunt din cele ce se

atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă.

La circumstanțele cauzei, instanța de recurs menționează, că instanțele de fond nu au reținut careva circumstanțe agravante, iar ca circumstanțe atenuante, în privința inculpaților, s-au reținut recunoașterea vinei de către aceștia și căința sinceră, circumstanțe ce au atras incidența prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiindu-le redusă pedeapsa principală cu o treime.

Cât privește persoana celor vinovați, din materialele cauzei se atestă că inculpații la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află. Totodată, inculpatul, Juratov T., a săvârșit infracțiune pentru prima dată, iar inculpatul Mînzul V. nu are antecedente penale și respectiv inculpatul, Antonciuc M., are antecedentele penale stinse.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri. Reieșind din conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal consideră, că acestea întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, învederând lipsa antecedentelor penale, subsidiar ținând cont și de faptul că inculpatul, Juratov T., achită în rate prejudiciul material, transferând pe contul părții vătămate suma de 25.000 lei, și-a cerut scuze de la partea vătămată (f.d. 179-180 v. 3), a colaborat cu organul de urmărire penală, comunicând circumstanțele comiterii infracțiunii și persoanele cu care a participat la săvârșirea crimei imputate, fiind angajat în câmpul muncii și se caracterizează pozitiv reieșind din caracteristica anexată la materialele dosarului (f.d. 241 v. 3), are la întreținere doi copii minori. La fel și inculpatul, Mînzul V., și-a cerut scuze de la partea vătămată, reieșind din declarațiile date în cadrul ședinței de judecată (f.d. 178 v. 3), a colaborat cu organul de urmărire penală, comunicând circumstanțele comiterii infracțiunii și persoanele cu care a participat la săvârșirea crimei imputate, este de acord să restituie prejudiciul material cauzat, în quantumul stabilit de către organul de urmărire penală. Cât privește inculpatul, Antonciuc M., acesta la fel are la întreținere doi copii minori, fiind de acord să restituie prejudiciul cauzat în quantumul stabilit de către organul de urmărire penală. De menționat este și acel fapt, că la comiterea infracțiunilor imputate, după cum rezultă din declarațiile inculpaților ei au acționat la inițiativa și indicația unei alte persoane, în privința căreia cauza a fost disjunsă în procedură separată și care era angajatorul acestora, inițial fără a-și da seama că comit infracțiuni. Respectiv, toate aceste împrejurări menționate supra au permis instanței de a da dovadă de clemență față de aceștia, evitându-se, astfel, neajunsurile pe care le poate atrage contactul cu mediul din penitenciar. Mai mult ca atât, însuși partea vătămată fiind audiată în cadrul primei instanțe, a declarat referitor la opinia sa asupra pedepselor ce urmează a fi aplicate inculpaților, că lasă această chestiune la discreția instanței, adică să le fie stabilite

pedepse în limitele prevăzute de lege, dorind doar să-i fie restituit prejudiciul (f.d. 182-verso, v. 3). În acest context, instanța de recurs consideră raționale concluziile instanțelor de fond privind aplicarea în privința inculpaților a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, oferindu-i părții vătămate posibilitatea de a-și recupera paguba pricinuită, iar inculpaților de a se angaja în câmpul muncii și de a restitui mai rapid prejudiciul material cauzat prin infracțiune.

Având în vedere toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră, că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpați, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestora a dispozițiilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă, în cauza deferită judecării.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedepsele aplicate vor fi echitabile faptelor infracționale comise, ce corespund normelor legale și vor atinge scopul de corectare și reeducare a inculpaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința inculpaților Mînzul V., Antoniu M. și Juratov T.

Referitor la critica invocată în recursul declarat, precum că instanțele de fond neîntemeiat nu s-au expus asupra acțiunii civile admitând-o doar în principiu, urmând ca asupra acesteia să se expună instanța civilă, Colegiul penal consideră că instanțele ierarhic inferioare, justificat au adoptat soluții prin care s-a conchis de a admite în principiu acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, deoarece nu este clar care sunt pretențiile anume față de inculpații, Mînzul V., Antoniu M., și Juratov T., ținând cont de faptul că prezenta cauza a fost disjunctă în privința unei altei persoane, care la fel a fost învinuită de participare la comiterea infracțiunilor imputate, respectiv prejudiciul urmând a fi reparat reieșind din gradul de vinovăție al fiecărui vinovat, învederând și faptul că o parte a prejudiciului material deja a fost recuperat parțial de către inculpatul, Juratov A., în sumă de 25.000 lei. Astfel, în speță a apărut necesitatea de a stabili exact suma despăgubirilor convenite părții civile, fiind necesară amânarea judecării cauzei, iar în asemenea situații, în conformitate cu prevederile art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de judecată, în mod excepțional, este în drept, de a admite în principiu acțiunea civilă, urmând să hotărască asupra cuantumului despăgubirilor convenite instanța civilă.

Nu poate fi reținut ca întemeiat dezacordul recurentului, cu faptul că în privința inculpatului, Dușceac N., cauza urmează a fi judecată separat. La această alegație invocată în recurs, Colegiul remarcă, că în cazul în care sunt mai mulți inculpați și numai unii dintre aceștia recunosc toate faptele reținute în sarcina lor prin rechizitoriu, instanța urmează să procedeze potrivit regulilor procedurii simplificate pentru aceștia, dispunând, după admiterea cererii, prin încheiere,

disjungerea cauzei pentru ceilalți inculpați, în cazul în care disjungerea este posibilă (a se vedea pct. 29 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013 *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești*), fapt incident și în prezenta speță. Prin urmare, instanța de judecată în cauza deferită judecării nu putea îngreuna dreptul inculpaților Mînzul V., Antoniu M. și Juratov T., de a beneficia de procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, fiind posibilă disjungerea cauzei penale în privința lui Dușceac N., care posibil avea o altă poziție procesuală vizavi de învinuirea înaintată acestuia, fapt care este un drept al său și nu coincide cu pozițiile celorlalți inculpați.

Generalizând cele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-a găsit confirmarea temeiul de recurs semnalat de către recurent și nu sînt motive de a interveni în soluțiile adoptate de către instanțele de fond, deoarece pedepsele aplicate inculpaților, Mînzul V., Antoniu M. și Juratov T., au fost individualizate potrivit legii.

Având ca reper cele expuse supra, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul, Galer V., în numele părții vătămate, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Galer Valeriu în numele părții vătămate Bădărău Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe **Juratov Timur Xxxxx**, **Mînzul Victor Xxxxx** și **Antoniu Mihail Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 25 aprilie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie